

יופי

שפתיים שושנים

שלום לך גבירתי. בחפץ לב הייתי מתי חיליה את הסיפור הזה גם ב"שלום לך אדוני", אבל ה"אדוני" לא כל כך בראש של תיקונים ליופי, גם אם הוא צריך. לו יש טוֹחַ אחר, מדוד בסנטימטרים. האיש תקוע שם. יודעים. יודעים.

או ככה. נתחיל מחדש. שלום לך גבירתי. האם איתרע מולך בעניין הפה הסקסי. שברא לך אדוני? האם את מטפסת עם הליפסטיק בקשת נדיבה עד הנחיריים, בר ניסיון אמנותי, נואש ויומיומי לארגן תפי אורה, שתסתיר את הפאדיחה, איך יש שם קו חמור במקום שפתיים-שושנים? לא צריך לבכות, ולא צריך יותר להחר זיק בלון חמצן קטן דביק בכל ארנק. אפשר יהיה שוב לחייך בשמש, מבלי להיכנס ללחץ שרואים את השפמפם — כל שעה עבה כמו אספרגוס — בגלל הליפסטיק העוטף.

אם את רווקה, ואין לך איש נשוי, שכבר רגיל איך אשתו נראית, בכלל זו חוויה. אפשר יהיה להתנשק עם כל בחור. גם אם יאכל אותך בנשיקות חדווה הכי גדולות על פיך, הוא לא יירק חצי שפתון שלם, שבה אליו משאכטה ראשונה. לא תפגשי

ל נוסף פריידי

לכלי עזר בעבודתם, והוא נכנס לרשימת סיפרי החובה באוניברסיטאות. ישנם בסט סלרים שהם זבל, וישנם שהם כמו ספר זה. פנינה נדירה, השופכת אור מאיר על נתיבים חשוכים.

הייתי רוצה להביא לכם מן "בקרוב" כזה מתוך הספר, לגרות אתכם עם מובאות קטנות. אבל זו משימה קשה מאין כמוה. חבל שלא לתת משם כל מילה, והוצאת בבניין, תאיר אולי באור לא נכון את העסק. אביא רק על קצה המזלג, שמות של פרקים: **אהבת אב, עת להיות קרובות ועת להניח ללכת, תדמית הגוף והווסת, התחרות, היקדות האחרות, תחליפים ורגמים, גברים ומיסתורין, אכזר הכתולים, השנים שאנו חיות לברינו, נישואין: השיי בה אה הסימביוזה, מותה של אם — לידתה של בת, הסיפור חוזר להרי לה.**

ספר זה מספר את אשר מעולם לא סיפרו לנו. לכל אישה, לכל אישה שיש לה בנות, זה ספר בית-ספר. הנה מעט מדברי הביקורת בארצות-הברית:

"שום גבר שיקרא ספר זה לא יאמר עוד לעולם: אבל מותק, אני לא מבין... מה הבעיה שלך?" גייל גרין.

הספר הטוב ביותר על מצבן הריגשי של נשים שקראתי מעודי — אליגור פרי. ספר שכל אישה תרצה לקרוא בו, וכל גבר חייב לקרוא אותו" — מייקל קורדה. "מבריק, נועז, מרגש. אחד הספרים הי חשובים ביותר שקראתי מעודי על אימי, על עצמי, ועל חיי" — וושינגטון פוסט.

ומי שקיבלה עד כה את הרושם המוטעה, שמדובר בספר פסיכולוגי, מהסוג המיק-צועי, המלא ביטויי ברנגיה מגופחים, שר תניח את ההנחות המוטעות בצד, ותרוץ להשיג ולקרוא. זה כתוב בצורה סופר אנו-שית, קולחת וחמה. אני מקנאה במי שלא קרא עוד את העסק.

ספר השיאים של גינס

כמה עולה

מסקרה?

תנו לי רבותי, רק סיפורים כאלה. על הסחורה הזו, אני חולה. כמה יכולה לעלות מסקרה לריסים?

מוצר יוקרה פריסאי ועוד חסר בשוק!

בסוף האקט את פרצופו המבועת מול ה- מימצא, איך אין לפתע פה. יהיו חיים טובים.

או מה עושים? פשוט.

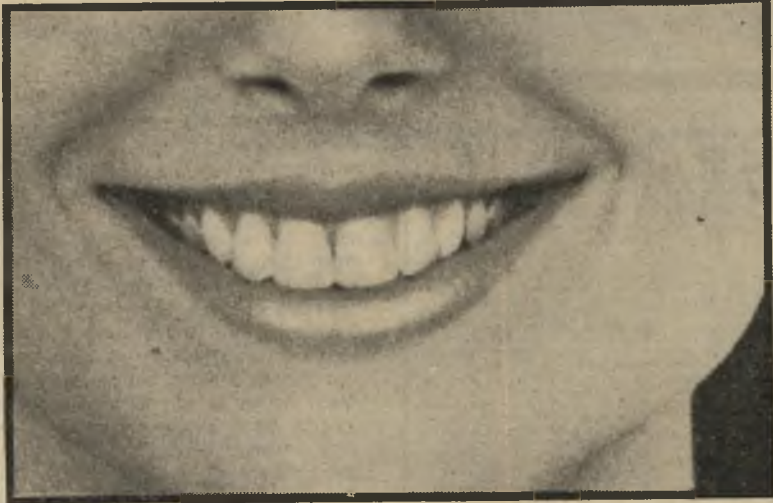
הולכים אל הרופא הפלסטי, ומראים לו את השואה שעשה האלחחים, לפני שזרק את הכן אדם לחיות בחברה שלא מעריצה עיצובים סימליים כאלה בקשקשן. הוא, כמה שזה לא יאומן, יודע לתקן את העסק, מה זה, מישחק ילדים בשבילו. יקר מעט, אבל שווה כל גרוש ממחירו.

הוא מרדים את השפתיים סביב סביב. אחר כך, בעט סטרילי מיוחד, הוא מצויר על העור, ומעצב כמו מאפר צמרת את הפה המבוקש. הוא מתחשב בחוקי אסתטיקות, מרחק בין השפה לאף, וכל מיני חשבונות הנדסיים משלו. בשלב זה לא כדאי להתערב. האיש יודע את המלאכה. תנאי השטח מכתבים את שלהם. כאשר הוא גומר לצייר ולעצב את היצירה, הוא גוזר באיזמל דקיק לאורך קו העיפרון, מקלף את כל העור שבין גבול חדש זה ובין הקרחת-המור-המקורי, שנשא את שמו כ"פה" לשווא, ובחפזים עדינים ובלתי-נראים, הוא מחבר שוליים אחד עם שוליים שני. הוא מצמצם כך פערים שנוצרו עם גילוף ו- הסרת פס העור הקטנטן שמעל השפה, השפה-שלא-היתה מתרוממת בצורה זו, כדי להתחבר עם הגבול העליון שצויר וגזר. כל העסק נוסק ונפתח כמו שושנה סקסית, הצלקות הבלתי-נראות כמעט, נותרות בקו השפתיים, ומה לומר, חרמנות אווזות בקהל. אפשר לחזור על התרגיל הזה גם בשפה התחתונה, אם נחוק. זה עולה כחמש עשרה אלף לירות, שקופצות כמו כלום חזרה, רק מהליפסטיקים שלא צריך יותר לקנות כחומר צבעות.

עכשיו תגידו יפה מור-מו — אבל ברור, ותקבלו בדיוק את מה שרציתו לשגר לכם לסיום.

הלו! הלו! כתבתי רק שלוש!!!

מתה על ניסים, וכל החיים רק מחכה לראות מה יקרה לי מהם. אמרתי לילה, בודקים רגע. או ככה, יש לזה ריח שיגעון, שלא דומה לשאר המסקרות, זה בא בעיצוב צרפתי יפהפה, וזה נמרח נהדר. אבל כל אלה, הם שמכינה קצרה מאוד כדי לכסות כל כך הרבה כסף. אני משתגעת לשמוע מכל מיני פרפוריות, שאפילו אין להשיג את זה, מרוב הלחץ. לבריאות קינדארלאך, למה לא. זו מדינה חופשית, אבל תרשו לי לפחות להתפעל.

לפני ואחרי ההחלטה הגורלית

תרביצו, תרביצו מחיר פראי, תשתוללו בכל הווליום, לא תדעו. עלייתי על העסק יום אחד, כשהסרחתני את עצמי בטסטרים של פרפורייה מהור דרת, בדקתי שמן-מיים לבשמים, כשלפתע נכנסה יפה אחת, בקול פינקווי, מתחנך ומתפנק, פנתה לבעלת-העסק. "השגת כבר בשבילי מסקרה של לאנקום?" בעלתי העסק הסתכלה לצדדים, כמו גנב בימי דב יוסף, לברר אם לא יהיו עוד קופצים צודקים על הסחורה, אבל הייתי רק אני, שלא מבין.

הסיטה כמה קופסאות, ושלפה אריזה מאורכת בצבע ביזו, עם שושנת זהב. הי חתיכה תפסה את זה בשתי ידיים מכירות תודה, ורק לא נתלתה לזבנית על הצוואר, כדי להתבטא. "כמה מגיע לך?" שאלה את המוכרת, בעודה מתמרתת בסיפוק גלוי, וזהו. כאן נכנסתי לסיפור.

ה"כמה מגיע לך" היה אלף שבע מאות לירות!!! לישראלים, להבדיל מהיהודים, תמיד נדמה, שאם לא משלמים בעד מוצר בחייהם, הרי שאין הוא טוב מספיק. ביקשתי לראות גם אני את העסק. המוצר הכי יקר מכל המסקרות, וגם הוא יקר פראי, עולה כשש מאות לירות, כך וסיפור שבסך הכל נועד למריחה על ריסים, ועולה אלף שבע מאות, צריך להיות נס קוסמטי. אני